

PEDOFIEL DIE GEEN DADER WIL WORDEN, VRAAGT EUTHANASIE

'Ik leef in een glazen gevangenis'

22/02/2014 | Veerle Beel

Nederland kookt over omdat de woonplaats van een pedoseksueel in Leiden bekend is gemaakt. Dat soort berichten duwt pedofielen zoals Wim nog dieper in de eenzaamheid. 'Het was veel beter geweest dat ik nooit had bestaan.'

Sebe Emmelot

Hij is 38 jaar, niet getrouwd, heeft nog nooit een relatie gehad en is werkloos. Zijn sociale contacten zijn tot het absolute minimum herleid. 'Ik leef in een glazen gevangenis. Welke kant kan ik nog op? Voor mij hoeft het eigenlijk niet meer. Ik ben de mensen moe en de wereld beu', zegt Wim aan de telefoon. Gisteren heeft hij een fietstocht gemaakt. Voor de rest hangt hij thuis voor de tv.

Hij heeft deze week ook het nieuws uit Leiden gezien. Het stemt hem niet vrolijker. 'Ik heb die boze burgers gezien

bij *Pauw & Witteman*. Het maakt me triest en razend. Hij moet toch nog ergens kunnen wonen? Let wel, ik ben niet zoals die man. Ik ben een pedofiel, maar ik heb nog nooit een kind aangeraakt. Ik ben geen pedoseksueel. Maken mensen dat onderscheid nog? Ik heb die verlangens óók. Maar ik heb een goed hart. Ik wil niemand kwaad doen.'

Geheim

We spraken hem voor het eerst einde vorig jaar. Wim laat via zijn therapeut weten dat hij euthanasie gaat aanvragen. Daarom wil hij voor een keer zijn hele verhaal vertellen. Eerder hield hij dat zorgvuldig geheim: 'Ik heb deze gevoelens al van toen ik twaalf was. De zaak-Dutroux heeft me enorm aangegrepen, omdat ik toen besepte dat ik niet de enige in de wereld was met zulke neigingen. Dat gaf me een zekere troost. Maar ik leerde er ook uit hoe groot de volkswroede kan zijn.'

Maar nu wil hij het geheim dus wel onthullen. Zijn pedofilie is de reden waarom hij euthanasie aanvraagt. 'Ik wil verhinderen dat ik kinderen kwaad zou doen. Ik ben geen dader en wil dat ook niet worden.'

Je zou het als een ultieme daad van zelfopoffering kunnen zien, vindt zijn therapeut. Euthanasie ter voorkoming van erger kwaad. Maar het is zeker niet de enige reden waarom Wim uit het leven wil stappen. 'Mijn leven is een en al ellende, van het begin af. Het was veel beter geweest dat ik nooit had bestaan. Ik *wil* gewoon niet meer verder.'

Alleen

Hij grijpt opvallend veel terug naar familiegebeurtenissen van lang geleden – zelfs nog van voor zijn geboorte. Hoe zijn moeder getekend werd door de dood van haar vader aan kanker, bijvoorbeeld.

Als te vroeg geboren baby moet Wim lang in het ziekenhuis blijven, omdat hij gezondheidsproblemen heeft. Kort na zijn eerste verjaardag sterft zijn moeder. Wim blijft alleen achter met zijn vader, die volgens hem weinig steun krijgt van de familie. Hij wordt in een revalidatiecentrum geplaatst. Daar blijft hij tot zijn vader een einde aan zijn eigen leven maakt. Wim is dan negen. Zijn familie kijkt niet naar hem om. Hij wordt in een pleeggezin ondergebracht. Wim voelt zich in de steek gelaten.

Bovendien heeft hij beelden in zijn hoofd van seksuele handelingen met volwassenen in de instellingen waar hij in zijn eerste levensjaren verbleef. Het pleeggezin kan die kindertrauma's niet meer helen. Ze worden juist nog aangescherpt, vindt Wim: 'Ik ben daar nooit gelukkig geweest. Ik werd er *achtergestoken*. De andere pleegzoon, die er al woonde van af zijn geboorte, mocht altijd meer dan ik. En zeggen dat ik zulke goede ouders had!'

Ontslagen

Dat het nu toch lang geleden is. Dat hij zich eroverheen moet zetten en zijn leven in handen moet nemen. Niet zo in het verleden leven. Dat is wat de paar mensen die Wim nog eens tegen het lijf loopt, hem zeggen. 'Zij weten niet hoe het is, om door iedereen in de steek gelaten te zijn. Ik moet altijd alles alleen doen. Niemand kijkt naar mij om. "We komen wel eens af", zeggen ze dan. Niemand doet dat. Ik ben helemaal alleen op de wereld.'

Een kennis heeft hem ooit gezegd dat het wel zou beteren als hij 'iemand vond'. 'Ik moest lachen. Ik dacht: ze zou eens moeten weten dat ik op jongetjes val.'

Begin vorig jaar is hij ontslagen op het werk. Hij had aan een collega verteld dat het niet goed met hem ging, en dat hij er over een jaar wellicht niet meer zou zijn. De collega meldde dat aan hun chef, en Wim werd uitgenodigd voor een gesprek bij een psychologe. 'Haar heb ik het verteld', zegt hij. 'Ik heb gevraagd dat mijn geheim tussen ons zou blijven.'

'Maar het maakte me ook niet meer uit. Mijn besluit om uit het leven te stappen stond toch al vast. En omdat ik niet meer moest werken, heb ik tenminste nog een fijne zomer gehad. Ik heb veel gefietst, door heel Vlaanderen. Ik heb daar veel deugd van gehad.'

Spelen

'Maar ik heb ook gemerkt dat mijn aandrang groter lijkt te worden. Misschien omdat er in de zomer zoveel kinderen buiten spelen. Ze moeten dan niet naar school. Je komt ze overal tegen, ook als je overdag een winkel binnenstapt. Het gebeurt dat ik dan een jongen zie binnenkomen, naar wie ik echt nog een tweede keer moet kijken, omdat het zo'n mooie jongen is. Die drang om dan nog eens goed te kijken, is onweerstaanbaar.'

Echt nog nooit iets geprobeerd? 'Nog nooit. Ik zweer het', zegt Wim. 'Ik ben wel eens alleen geweest met een jongen en in die situatie heb ik me afgevraagd of ik het toch niet eens zou wagen. Maar ik weet dat het niet mag. Ik geloof ook dat het meteen zou uitkomen. Ik ben niet zo iemand die verhaaltjes zou opdissen of een kind zou bedreigen. Maar ik pieker er ook over of ik me zal kunnen blijven beheersen.'

Hij geeft toe dat hij deze zomer eens naar een provinciaal domein is gefietst, om er bij de zwembad naar jongens te kijken. 'Ik wilde uitzoeken wat het met me deed. Dat was niet plezant. Ik moet het risico niet opzoeken. Ik kan me maar beter thuis opsluiten. Wat voor een leven heb ik dan?'

Cadeaus

Wim heeft zijn neef op de hoogte gebracht van zijn verlangen naar euthanasie en zijn motieven daarvoor. Hij is zowat het enige familielid met wie Wim nog contact heeft. 'Natuurlijk vroeg hij meteen of ik ooit aan zijn zoon heb gezeten. Ik heb hem verzekerd van niet. Dat zou ik nooit kunnen! Ik kan het veel te goed met hem vinden. Ik heb in juli een heel plezante dag beleefd waarop ik in de tuin een watergevecht hield met de jongen en een vriend van hem, onder toezicht van zijn moeder en grootmoeder. Ik met die twee bengels! Het was een van de mooiste momenten van mijn leven.'

'Ik mag ook mee naar de kermis en op andere uitstappen. Als de zoon van mijn neef op zo'n dag driemaal een ijsje wil omdat het snikheet is, of zelfs vijfmaal, dan krijgt hij dat van mij. Ik heb hem al veel cadeaus gegeven. Ik maak die jongen graag blij.'

De ex van zijn neef heeft nog een tweede zoon in een nieuwe relatie: 'Die jongen is nu anderhalf jaar. Ik vind het jammer dat ik hem niet zal zien opgroeien.'

Hoe somber hij ook klinkt wanneer hij over zijn verleden en zijn toekomst spreekt, als Wim vertelt over contacten met jonge jongens, dan leeft hij op. Ik vind het een vreemd contrast. Tot welke leeftijd wordt hij aangetrokken? 'Van nul jaar tot ze in de puberteit komen.' Ik schrik. De therapeut knikt: 'Dat is een zeer ernstig probleem.' Wim haalt zijn schouders op: 'Ik schaam me er niet voor.'

Heeft hij nooit eens betaalde seks gezocht om uit te vissen

wat het met hem zou doen? Hij moet lachen. 'Nee, nooit. Ik heb wel een sekspop gekocht. En ik kijk weleens naar beelden van kinderen die in hun blootje spelen op het internet.'

Hij weet toch dat ook dat niet mag? 'Ja, maar ik doe het niet via sites waarop je moet betalen. Ik denk niet dat ik betrappt kan worden. Ik wil geen dader worden. Dat is net wat ik wil voorkomen, en waarom ik er liever niet meer wil zijn. Ik heb al tweemaal geprobeerd om een einde aan mijn leven te maken. Het is iedere keer mislukt.'

Datum

Daarom wil hij nu dat anderen hem helpen om zijn leven te beëindigen. Hij heeft een afspraak met een specialist. 'Ik hoop dat ze me niet aan het lijntje zullen houden. Ik heb al een datum in mijn hoofd.'

Maar hij zou ook geholpen kunnen worden: weet hij dat er in elke provincie een centrum voor geestelijke gezondheid is dat ambulante dadertherapie aanbiedt en dat je je daar zelf mag aanmelden? Is hij daar al geweest?

'Nogmaals, ik ben geen dader. Ik weet niet wat die mensen voor mij zouden kunnen doen. Ik ben al tweemaal opgenomen in de psychiatrie. Al dat praten, praten, praten! Het verandert er helemaal niets aan. En zoals ik in het begin zei: het is niet alleen dat. Ik ben al sinds mijn kindertijd veroordeeld tot een liefdeloos en eenzaam leven. Euthanasie is ook een vorm van erkenning voor al dat lijden. Geen mens verdient het toch om zo te leven?'

'En wie weet, misschien zullen veel mensen wel blij zijn dat ik er niet meer ben.'

'Ik zou hem liever gelukkig zien', zegt de therapeut. 'Maar als hij ongelukkig is, ga ik akkoord. Wie ben ik om te zeggen: houd nog een beetje vol? Ook als maatschappij moeten we erkennen dat zoveel leed te veel is voor een mens om te dragen. Zijn vraag is de ultieme consequentie van de wijze waarop wij als samenleving niet overweg kunnen met het complexe pedofilieprobleem. Ter bescherming van onze kinderen kotsen we pedofielen uit, terwijl ze net vaak slachtoffers zijn van het gebrek aan bescherming in hun eigen jeugd.'

Vertraging

Een paar weken later laat Wim weten dat het niet zo simpel is als hij had gehoopt. 'De expert heeft mij het adres gegeven van een andere expert met wie ik nog eens moet gaan praten. Ik weet niet waarom dat nodig is. Ik denk dat ik de steun heb van mijn huisarts en de psychiater van de instelling waar ik heb verbleven.'

Als Wim ook bij die mensen nog eens langs is geweest om hun steun te vragen, blijkt dat ook zij aarzelen. 'Mijn huisarts denkt dat ik nood heb aan meer mensen om me heen. Ik moet er nog eens opnieuw naartoe.'

De afspraak met de tweede expert is hij niet nagekomen. 'Als zelfs de artsen die ik ken, mijn aanvraag niet steunen, waarom zou iemand die ik niet ken, dat dan doen?'

Lange tijd hoor ik weer niets van Wim. Als de heisa over de pedoseksueel in Leiden losbreekt, neem ik opnieuw contact. Hoe gaat het nu met hem? Heeft hij al wat meer steun gevonden? Hij klinkt somber: 'Ik zit in een voortdurende depressie, kom mijn huis haast niet meer uit. Elke dag denk ik aan sterven. Ik ben het leven en de mensen moe. Ik heb veel in anderen geïnvesteerd, maar het moet altijd van mij komen. Voor je het weet steken ze je een mes in de rug. Niemand is te vertrouwen. Ik woon in een wereld waarin ik me niet thuis voel. En die euthanasie? Dat is zo'n rompslomp. Twee artsen hebben hun handtekening gezet, maar ik moet nog een derde vinden. Dan kan ik maar beter zelf een einde aan mijn leven maken.'

Ziet hij dan echt geen enkel lichtpunt meer? 'Vorig jaar heb ik aan verscheidene mensen in mijn omgeving gezegd dat ik euthanasie wil. Toen Kerstmis eraan kwam, was ik benieuwd of iemand mij ging uitnodigen. Behalve mijn therapeut, wiens mailtje ik te laat gezien heb, heeft niemand dat gedaan. Wat betekenen ik nog, als ik voor niemand meer besta?'

Wie met vragen zit over zelfdoding, kan terecht bij de Zelfmoordlijn op het gratis nummer 1813 en op www.zelfmoord1813.be